

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. T.**
státní příslušností Republika Kazachstán
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018 č. j. OAM-1050/ZA-ZA11-P16-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Poukázal na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Správní řízení bylo podle něj jednostranné a neobjektivní, žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měl za to, že žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyložil zákon. Byl také toho názoru, že byl zkrácen na svých právech. Poukázal na to, že použité informace o situaci v Kazachstánu nejsou aktuální, nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci. Uvedl, že do Kazachstánu se nemůže vrátit, bojí se toho, není to podle něj možné. Neví, co bude dělat.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu. Trval na tom, že žalobci umožnil sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů podané žádosti, v průběhu správního řízení se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, zjistil skutečný stav věci, opatřil si potřebné podklady a aktuální informace důležité pro vydání rozhodnutí ve věci. Odmítl nijak nekonkretizované výtky uvedené v žalobě. Poukázal na to, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, žalobu považoval za neprojednatelnou z důvodu absence žalobních bodů, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podotkl, že k obecně formulovaným námitkám se může jen stěží kvalifikovaně vyjádřit. Za žalobní bod by bylo možné považovat pouze tvrzení žalobce o neaktuálnosti použitých informací o zemi jeho původu. Podle žalovaného tato námitka nemůže obstát, neboť shromáždil dostatek objektivních a aktuálních informací o Kazachstánu. Napadené rozhodnutí bylo dle něj vydáno v souladu s právními předpisy, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl proto, aby byla žaloba zamítnuta, pokud soud neshledá důvody pro její odmítnutí podle ust. § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 27. 2. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 18. 12. 2017 č. j. CPR-33645/ČJ-2017-9312000-AZ, dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 21. 12. 2017, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 12. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 10. 2017, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 7. 2017 č. j. 107319/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kazachstánu, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kazachstánu, zprávu Úřadu pro demokracii, lidská práva a práci Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 „Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 – Kazachstán“ informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 7. 2018 „Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018 č. j. OAM-1050/ZA-ZA11-P16-2017.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 12. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je kazašské národnosti, muslimského vyznání, je schopen se dorozumět rusky, anglicky, kazašsky a turecky. Není členem žádné politické strany. Je svobodný, bezdětný. Ve své vlasti naposledy žil v Almaty, odkud dne 6.

9. 2016 přiletěl do Prahy. V České republice měl udělené vízum za účelem studia od 11. 1. 2014 asi do konce roku 2016. Jeho zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí a neužívá žádné léky. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že poté, co dostal výjezdní příkaz, že musí do 50 dnů opustit Českou republiku, zavolať matku, která mu řekla, ať se domů v žádném případě nevrací. Na konci října 2017 jim někdo zapálil dům, bratr byl dokonce popálen. Jeho rodina žije ve sklepě. Vše se stalo kvůli tomu, že rodiče jsou v opozici, nemůže se vrátit, jeho život by byl ohrožen, navíc by ho mohli odvést do armády, kde dochází k ponižujícímu chování vůči členům opozice.
8. Při svém pohovoru dne 21. 12. 2017 dále prohlásil, že před opuštěním vlasti žil v rodinném domě s rodiči, dvěma bratry a sestrou, jde o ten dům, který byl podpálen. Hlášený pobyt má ale na adrese, kde žije jeho teta. Z Kazachstánu odjel, neboť chtěl v České republice studovat vysokou školu. Neměl problémy se získáním víza ani s vycestováním ze země. Na cestu mu přispěli rodiče, něco si našetřil sám. Od příletu v lednu 2014 studoval půl roku češtinu, od září 2014 nastoupil na Českou zemědělskou univerzitu, obor veřejná správa a regionální rozvoj, studoval tam 2 roky. Studium ukončil v květnu 2016, neboť musel začít pracovat, rád by školu dostudoval. Vízum měl platné asi do konce roku 2016, začal pracovat na různých brigádách. Pobyt mu byl ukončen, protože nedoložil potřebné doklady. Dne 28. 10. 2017 byl kontrolován hlídkou dopravní policie, která ho vyzvala k předložení povolení pobytu. Řekl jim, že neví, co se děje s jeho pobytem, oni mu sdělili, že jeho pobyt v České republice byl ukončen a dostal výjezdní příkaz k vycestování do 18. 12. 2017. Žádné kroky k legalizaci pobytu nečinil. Báť se, že bude mít problémy s vyřízením nového cestovního dokladu, protože rodiče jsou v opozici, již by to nemělo smysl, protože bylo pozdě na legalizaci pobytu na území České republiky. Cestovní doklad ztratil v roce 2015, hlásil to. Od roku 2014 byl v Kazachstánu třikrát, a to v létě 2014, v létě 2015 a od začátku léta 2016 do září 2016. V letech 2014 a 2015 žádné problémy neměl, v roce 2016 byl vyslýchán na letišti, ptali se ho, co dělá v České republice, kde ztratil cestovní doklad a na rodiče. Výslech trval asi hodinu a půl. Dostal termín, aby se dostavil do Centra služeb obyvatelstvu v Almaty, tam se ho ptali pouze ohledně ztráty pasu. Když se v září 2016 vracel do České republiky, byl kontrolován službou pasové kontroly, zmeškal kvůli tomu letadlo, musel si koupit novou letenku, pak už problém neměl. Žádné jiné problémy se státními orgány neměl. Matka mu o požáru řekla v říjnu 2017, podle ní se to stalo kvůli tomu, že otec organizuje politické mítinky. Jeho rodiče jsou od roku 2011 nebo 2012 členy Celonárodní sociálnědemokratické strany (OSDP). Informovali o konání mítinků, vylepovali plakáty a chodili na schůze, dostávali za to mzdu. Otec měl vždy potíže z důvodu svých politických aktivit, žalobce ho někdy neviděl i několik měsíců, k čemuž mu řekl, že byl ve vazební věznici. Otec se živil jako taxikář. Žalobce osobně žádné problémy neměl. V případě návratu by byl ohrožen tím, že by byl také v domě, který někdo zapálil, nebo tím, že by byl povolán do armády. V Kazachstánu je povinná základní vojenská služba rok nebo dva, děti opozičních činitelů tam mají problémy, slyšel o tom, že některé byly zmrzačeny nebo usmrceny. Možnost náhradní vojenské služby tam není. Žalobce se obává hlavně lidí, kteří by tam mohli být, ti by mu mohli ublížit. Žádná ochrana před takovými útoky neexistuje. Kdyby se vrátil, tak by ho chytli a šel by do armády, je si jist, že by odtamtud nevyšel. K neuvedení žádné překážky znemožňující mu vycestování před vypracováním závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 10. 2017 konstatoval, že nic neuvedl, protože si myslel, že mu nic nehrozí, až poté se dozvěděl o požáru domu, a začal se obávat o svůj život. Tím, že v Kazachstánu nežil, nevěděl, jaká je tam situace, matka mu nic konkrétního neříkala. Viděl ale, že rodiče jsou unavení a něčeho

se bojí, říkal si, že to je z práce. V České republice nikoho nemá. Proti správnému vyhoštění se mohl odvolat, ale stejně by nakonec požádal o azyl, má toho dost, chtěl by žít jako normální člověk, nebát se ničeho, myslí si, že je pro České republiky prospěšný, neboť je rozumný, inteligentní a vychovaný.

9. Žalovaný dále shromáždil informace o zemi původu žalobce. Ve správním spise se nachází též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 10. 2017, ve kterém se konstatuje, že vycestování žalobce do Republiky Kazachstán je možné. Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2018 č. j. OAM-1050/ZA-ZA11-P16-2017 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Žalovaný se na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na něj odkazuje a podotýká, že žalobce tento závěr žalovaného žádným relevantním způsobem nezpochybnil v žalobě.
13. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

azyly, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

15. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, svéprávnou, bezdětnou a práceschopnou osobou. Zdravotní stav žalobce je dobrý, s ničím se neléčí a neužívá žádné léky. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Ostatně žalobce v žalobě nenamítal, že by v jeho případě byly dány předpoklady pro udělení této formy mezinárodní ochrany.
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Žalovaný se na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, dle shromážděných informací o Kazachstánu bylo dodržováno moratorium na výkon trestu smrti od července 2003, podle kazašské ústavy lze takový trest uložit pouze za spáchání teroristického činu s oběťmi a za činy spáchané v době války (jak vyplývá z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 7. 2018 „Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“). Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se zabýval i touto otázkou, vyjádřil se mimo jiné k žalobcově obavě o život z důvodu zapálení domu jeho rodiny, k jeho strachu z nutnosti vykonat vojenskou službu, či k tomu, že rodiče žalobce jsou členy opoziční strany. Neshledal, že by žalobce v průběhu správního řízení uvedl či doložil skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že měl ve své domovské zemi potíže a že by mu v případě jeho návratu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání; takové nebezpečí pak nevyplývá ani ze shromážděných informací o Kazachstánu. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle

ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo v daném případě možné považovat za vážnou újmu. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, včetně respektování práva na soukromý a rodinný život (žalobce na území Evropské unie žádné nemá žádné rodinné vazby, je svobodný a bezdětný). Ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje. Dodává, že žalobce v žalobě nepřednesl žádnou relevantní argumentaci zpochybňující závěry žalovaného.

19. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Kazachstánu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 12. 2017, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 9. 2018. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 7. 2018 „Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi (tedy z doby cca 2 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí), zprávu Úřadu pro demokracii, lidská práva a práci Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 „Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 – Kazachstán“ (tedy z doby cca 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kazachstánu (tedy z doby cca 8 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí). Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuality použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“* Žalobce nadto nezmínil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že dokumenty shromážděné žalovaným neodpovídají aktuálnímu stavu. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.
20. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je *„nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“* V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: *„Líčení skutkových okolností*

nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.

21. Žalobce v žalobě nevyličil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
22. Městský soud v Praze však alespoň obecně a stručně doplňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
23. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně